

/DE 12 UREN VAN

DURNAL

Begin dit jaar had ik een vriend, Jonas, beloofd om samen een lange rotsroute te klimmen die uitkwam op een echte top. Maar hoe gaat dat met dromen en realiteit... Dus boden de 12 uur van Durnal een uitdagend (en haalbaar?) alternatief. Even navragen leerde ons dat het de bedoeling was om op 12 uur tijd minstens duizend hoogtemeters bijeen te klimmen. Zij die er helemaal voor wilden gaan – wij dus – proberen alle 66 routes aan elkaar te rijgen en zo op 1562 klimmeters uit te komen. Challenge accepted!

Eind juni trokken we 's avonds na het werk naar Durnal om er een testcase te houden. Op één uur tijd klommen we acht routes, hoofdzakelijk vijfdegraads. We deden samen zo'n 7 minuten over één touwlengte. Aan zo'n tempo zouden we er acht à negen uur over doen. Met wat pauzes en trager klimmen door de vermoeidheid, bleek het een haalbare kaart én een serieuze fysieke uitdaging. Inschrijven en gaan dus!

WEER, OF GEEN WEER!

Een (weliswaar geplande) verhuis strooide in augustus wat roet in mijn klimvoorbereiding, zodat ik in de vijf weken voorafgaand aan deze uitdaging slechts éénmaal geklommen had. Jeugdige overmoed, het bestaat nog op 34-jarige leeftijd... Zodoende vertrokken we zaterdag 9 september om 6 uur 's ochtends richting Durnal, terwijl boven ons de hemelsluizen nog maar eens open gingen. Ik vreesde vooral dat de organisatie deze challenge niet meer zou laten doorgaan. Weer of geen weer, ik keek hier echt naar uit.

Dit jaarlijks evenement gaat uit van de KBF (Nederlandstalig België), de CAB (Franstalig België) en de NKBV (Nederlandse Koninklijke Bergsport Vereniging). Zodoende gebeurt de briefing in twee talen, terwijl iedereen gemoedelijk geniet van een croissant en een glaasje fruitsap. Elke klimmer krijgt een elektronische 'vinger' die hij boven aan elk relais in een baken moet steken. Een route telt pas als beide klimmers gepind hebben. Valsspelen kan niet, want er moet minstens vier minuten tussen twee verschillende routes zitten. Op voorhand is van elke route berekend hoe hoog die is en iedereen krijgt een blad mee met daarop alle routes en hoogtes, kwestie van zelf het overzicht te kunnen bewaren.

"JE HEBT GEEN KLIMSCHOENTJES AANI!"

Om 7:45 uur trekt elke touwgroep zijn beginroute en geraakt zo verdeeld over het massief. Om 8 uur stipt wordt het startsignaal gegeven. We beginnen in de route Kriek, een vlotte 4b. Ik vlieg omhoog, maar nog voor ik het tweede setje bereik, hoor ik van het cordee rechts van mij de verontrustende woorden: "wacht eens even, wacht es even, ben je niets vergeten?" "Huh? Was ik nog niet gezekerd? Had ik mij in mijn haast vergeten in te binden? Had ik geen setjes mee?" Stress en verwarring... Tot iemand zei: "Je hebt geen klimschoentjes aan man!"

Dat klopte inderdaad. Maar ik had geen zin om 12 uur lang klimschoentjes aan te hebben, zodoende had ik op voorhand reeds beslist alles onder de 5b op approach schoenen te klimmen. Mijn Scarpa Mojito's hadden in het verleden al bewezen over een uitstekende grip te beschikken, zelfs op natte rots. En dat was hier zeker het geval. Jonas was wel van plan om alles op klimschoenen te doen en had een technischer paar mee voor de moeilijke routes, en een super comfy paar voor de gemakkelijke routes. Door hem na de zevende route echter iets te snel te laten zakken, zorgde ik er helaas voor dat hij zijn teennagel zelfs in zijn klimschoen kon omslaan. Gevolg: een pijnlijke blauwe teen en geen technische schoentjes meer, wegens te pijnlijk. Zelfs de comfy shoes moesten er op den duur aan geloven, zodat ook hij op het einde van de dag bijna alles op gewone schoenen aan het klimmen was. Tot ongeloof van velen om ons heen...

ALPIENE UITDAGING

Om 11 uur stond er zo'n 560 meter op de teller. Niet slecht, maar eigenlijk niet goed genoeg om het volledig te kunnen halen. Volgens mij zaten we nog steeds "on the safe side" aangezien we bijna alles boven de 5b al gedaan hadden, inclusief enkele 6b's in de gietende regen. Aanvankelijk wilden we alle routes vrij klimmen, maar we realiseerden al snel dat een 6B-pas op wrijving met modder aan je klamschoentjes een quasi onmogelijke opdracht was. Setje-trek was toegelaten, stond er in het reglement. En dus begonnen wij deze uitdaging steeds meer en meer te beschouwen als een alpiene route, waarbij we ons afvroegen of we ondanks het rotweer toch nog veilig en efficiënt boven konden geraken.

DE KAAP VAN 1000 METER

Rond de middag namen we twintig minuten pauze om er dan meteen terug in te vliegen. Lachend vroegen we aan de organisatie of dit stiekem geen rotskuisdag was. Over heel het massief hoorde je regelmatig 'caillou' roepen en zoals steeds geldt: hoe luider het geroep, hoe groter de steen. Iedereen werd even stil toen er een halve kubieke meter rots werd losgetrokken. Gelukkig zonder erg. En dapper klommen zij verder.

Het team dat vlak voor ons langs de tellent liep, werd uitgebreid gefeliciteerd om de kaap van 1000 meter te halen. De tellent werd even stil, toen bleek dat wij al aan 1070 meter zaten. Alle zesdegraads routes waren achter de rug, er wachtten ons nu enkel nog derde- en vierdegraadsroutes en redelijk wat (veel meer dan verwacht) 5a's. Selectie gebeurde nu niet langer op de moeilijkste routes eerst, maar op de langste routes eerst.

Tegen zes uur was 'het vet van de soep'. Het regenweer had ons aanzienlijk trager gemaakt en het werd stilaan duidelijk dat het ons niet zou lukken om alle routes te klimmen. Ook al waren de duizend meter binnen, het voelde toch eerder als een troostprijs. De moraal ging even door een dal, maar ik weigerde te plooiën en dus bleven we als gekken klimmen en vooral zekeren. Ons touw was kletsnat en hing vol modder. Het zekeren was bijna vermoeiender dan het klimmen!

"DIT NOOIT MEER!"

Half acht, het laatste halve uur... Iedereen staat op een hoopje aan de rechterkant van het massief omdat zich daar de kortste routes bevinden. Er wordt gepuzzeld en gerekend dat het een lieve lust is, terwijl achter ons de barbecuerook al over het massief hangt. We hervinden een tweede en zelfs derde adem, want we werken nog vier routes af, met als laatste Xena, een 5a.

En dan is het gedaan. Moe, maar voldaan vallen we elkaar in de armen en zeggen we zinnen als "dit nooit meer" en "dit is de zotste fysieke activiteit die ik ooit gedaan heb!". We trekken naar de infostand en krijgen ons eindresultaat: 1361 hoogtemeters. Tweehonderd meter minder dan gehoopt, maar wat een prestatie! Tijdens de barbecue blijkt dat we slechts één route voor het tweede team zitten en twee routes voor op een Nederlands team dat ook de hele dag sterk bezig was. Ook al is het geen wedstrijd, later op de avond durven we het stiekem toch gaan vragen: "Koen, kun je eens kijken wie er het meeste aantal meters geklommen heeft?" En zowaar! Het gevoel van daarnet toen ik duizend meter nog een troostprijs vond, slaat om in volle euforie, hoewel dat ondertussen ook aan het derde pintje kan liggen... Wat een ervaring!

Bij deze wil ik graag nog eens Koen Hauchecorne (KBF), Joe Dewez (CAB) en Harald Swen (NKBV) bedanken voor de organisatie van dit topevenement. En natuurlijk ook alle andere klimmers die er samen, ondanks het slechte weer, mee een topdag van gemaakt hebben, merci! En Jonas, ook al zei je van niet, we komen toch nog eens terug om ze samen allemaal te doen. ▲

